

Fond forestier

Activitatea Direcției Silvice Sibiu la finele anului 2017 s-a desfășurat pe o suprafață de 119.296 ha, din care 60.972 ha fond forestier proprietate publică a statului, 46.291 ha fond forestier proprietate a unităților administrativ teritoriale, 12.033 ha fond forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice.

Direcția

Silvic Sibiu administrează prin cele 8 școli silvice: Agnita, Arpaș, Avrig, Miercurea Sibiului, Dumbrăveni, Mediaș, Sibiu, Valea Cibiului și Siliteșurile proprietate publică a statului și a celor 928 proprietari care au încheiat contracte de administrare cu DS Sibiu (51 unități administrativ teritoriale, 38 forme asociative, 63 instituții de cultură și învățământ, 776 persoane fizice). Suprafața terenurilor acoperite cu pădure este de 117.524 ha din care rășinoase 37.650 ha și foioase 79.874 ha, procentul de împănare, raportat la suprafața județului fiind de 34 %.

STRUCTURA PE SPECII

În cazul structurii pe specii a pădurilor proprietate publică a statului, ponderea rășinoaselor este de 41%, cel mai bine reprezentat fiind molidul în arborete pure. Fagul este de asemenea bine reprezentat cu 23% în arborete pure sau de amestec, quercineele participă cu 17 %, restul de 19% fiind ocupat de esențe tari (17%) și diverse moi (3%). În structura pe specii a pădurilor administrate pe bază de contract, ponderea rășinoaselor este de 23%, cel mai bine reprezentat fiind molidul (17%). Fagul este reprezentat cu 29% în arborete pure sau de amestec, quercineele participă cu 22 %, restul de 26 % fiind ocupat de esențe tari (24 %) și diverse moi (2 %).

Posibilitatea anuală

Posibilitatea

anuală de produse principale care se pot recolta din pădurile proprietate publică a statului gospodărite actual de D.S. Sibiu este de 161,9 mii mc, la care se mai adaugă tăieri de conservare 32,8 mii mc, produse secundare 17.6 mii mc și igienă 26.9 mii mc. Posibilitatea anuală de produse principale a pădurilor administrate pe bază de contract de către D.S. Sibiu este de 106,3 mii mc la care se mai adaugă tăieri de conservare 23,2 mii mc, produse secundare 38,8 mii mc și igienă 21,1 mii mc.

Alte caracteristici ale fondului forestier sunt:

Starea de

sănătatea pădurilor aflate în administrarea Direcției Silvice Sibiu, la nivelul anului 2017 este bună înregistrându-se calamități datorate factorilor biotici, agenților puternici poluanți, sau fenomene naturale nefavorabile. {mospagebreak title=Condiții stationale}

CONDITII STATIONALE SI DE VEGETATIE

Relieful

Relieful judecului Sibiu cuprinde o mare complexitate și varietate de condiții naturale. Fragmentarea și etajarea reliefului au determinat și instalarea speciilor forestiere, care prin însoțirea specifică a dat naștere celor mai diferite și neașteptate asociații vegetale. Pe durile (caracteristic fiecărei zone geomorfologice) se desfășoară pe o largă amplitudine altitudinală de la 265 m, în Depresiunea Târnavei Mari (Ocolul silvic Media) până la 1750 m, în muncii Fg ra și chiar la 1850 m în muncii Lotrului (Masivul Concu din Ocolul silvic Valea Sadului) sau Cindrelului. Repartizarea pe verticală a vegetației forestiere, limitele și contururile ei sunt rezultatul interacțiunii factorilor stazionali, un rol determinant avându-l aici formele de relief. Din acest punct de vedere se poate urmări o desfășurare a pe durilor pe principalele mari unități de relief ale judecului.

Zona muncilor.

În condițiile judecului Sibiu muncii stăpânesc 30% din suprafață. Ei străjuiesc partea de sud a judecului și fac parte din lanțul Carpaților Meridionali. Cele mai reprezentative masive muntoase sunt cele ale Fg ra ului, Lotrului și Cindrelului. Muncii Fg ra ului desfășoară aici, pe teritoriul judecului nostru, jumătatea lor vestică și versantul nordic, situat între Valea Po-dragului (Muchia Târnava) și Valea Oltului. Această și alte crestele și piscurile stăpânite, la peste 2000 m înălțime: Negoiu (2535 m înălțime al doilea din țară), Vârful toarea lui Buteanu (2525 m), Vârful topul (2499 m), Ciortea (2426 m), Paltinul (2397 m), Laita (2390 m), Suru (2282 m) etc. Din creasta somitală curg spre nord și văluri scobite, cldri cu lacuri glaciare precum Podragu, Bălelea, Doamnei, Avrig etc. Muncii Lotrului fac parte, ca și Cindrelul, din diviziunea nordică a muncilor Parâng. Au înălțimi mai reduse înălțime 2212 (Tefleți), 2081 (Concu Mare), 2140 (Negovanu Mare), 2057 (Frcău) și un relief mai domol. Muncii Cindrelului se derulează pe versantul stâng al Vii Sadului până în vălurile și continuarea pe Valea Frumoasei. Se caracterizează prin văluri rotunjite, culmi prelungi, versanți înclinați și plaiuri ondulate și accesibile.

Zona podiurilor și a dealurilor

Se învecinează în unitatea structurală geomorfologică a Podiului Transilvaniei cu subunitățile locale fragmentate de Târnava Mare, Hărtibaciu, Visa și Seca. Cea mai mare parte este ocupată de așchitul Podiului al Hărtibaciului, delimitat de Târnava Mare, Olt și Visa. Acesta atinge și cele mai mari înălțimi din zonă înălțime 700 m. În partea vestică se întinde Podiul Secăelor, între Târnava Mare și Depresiunile Sliște înălțime Apold. Spre nord, ca efect al eroziunii, s-au format o serie de platforme care nu depășesc înălțime 600 m înălțime. Înălțime între Târnava Mare, Agărbiciu și Seca. Substratul litologic aparține rocilor sedimentare și se compune din depozite de marne, argile, pietriș, nisip etc. Această zonă este cel mai bine reprezentată și ocupă 50% din suprafața judecului.

Zona depresiunilor sau aria depresionar

Se intercalează și separă cele două trepte ale dealurilor și muncilor și este situat între Muncii Fg ra ului, la sud și Podiul Hărtibaciului, la nord. Principalele văluri care curg aici au sculptat adevărate culme depresionare, în jurul cărora s-au dezvoltat și majoritatea localităților. Ca întindere această arie ocupă ca. 20% din suprafața judecului iar pe durile doar 3-4%.

Hidrografia

Teritoriul judecului este împărțit de vălurile care deversează în bazinele hidrografice ale Oltului și Mureșului. Cumpăna apelor dintre acestea o formează Muncii Lotrului (Vârful Tefleți) și se continuă prin Muncii Cindrel, după care coboară pe o linie relativ paralelă cu a Vii Hărtibaciului. Bazinul hidrografic al Oltului se desfășoară în partea sudică a judecului și cuprinde două treimi din suprafața judecului. Oltul printrunde dinspre est și curge pe o linie aproape paralelă cu Muncii Fg ra ului, după care se îndreaptă spre sud, prin defileu. Pe malul drept colectează apele unor văluri din zona colinară înălțime Noul, Fermele și date și Bradului, după care preia, prin intermediul Căminului, întregul bazin al Vii Hărtibaciului cu afluenții săi. În zona montană, tot pe malul drept, sunt colectate vălurile din bazinul hidrografic al Vii Căminului, iar mai spre sud pe cele aparținând bazinului Vii Sadului. Spre hotarul sudic al judecului, pe malul drept al Oltului se varsă vălurile Meghiului, Lotrioara și Rădăușului. Din stânga, Oltul adună toate vălurile ce izvorăsc din Muncii Fg ra ului: Ghirlocel, Arpa, Valea

Neagr , Bălelea, Scoreiu, S rata, Porumbacul, Avrig, Măcră, Racovica, Moaă, F tu, Valea Merilor, Strămba și Răndiboul.Ă Ă

Bazinul hidrografic al Mureului, este reprezentat prin cei doi mari afluenți: Târnava Mare, în zona dealurilor și Sebeul, în cea montană. Târnava Mare traversează județul în partea nordică și colectează numeroase râuri (Laslea, Valchid, Biertan). Râul Sebeul izvorăște din zona montană (și constituie o parte a hotarului cu județul Alba) colectând apele Frumoasei, Curpului, Cibaniului, Bistrei și Dobra. În cadrul hidrografiei județului și în locul lacurilor naturale alpine formate în circurile glaciare din Făgăraș (Bălelea (la 2035 m de 4.6 ha), Podragu (la 1950 m, 2,35 ha), Doamnei (la 1860 m, 0,5 ha), Avrig (2011 m, 1,47 ha), Capra, Călcunș.a. sau din Cindrel, lezerul Mare de 3,41 ha și lezerul Mic (0,25 ha la 1950 m). De asemenea menționăm prezența unor lacuri artificiale de interes hidroenergetic și pentru alimentarea cu apă a localităților: Lacul Negovanul pentru alimentarea hidrocentralei Sadu V, lacurile de la hidrocentralele Sadu I și Sadu II tot pe Valea Sadului, lacul de la Pisc de pe Valea Cibinului cu profil mixt de alimentare cu apă hidroenergetic. Din această categorie face parte amplasamentul acumularii hidroenergetice de la Oașă, din zona superioară a Sebeului. Se menționăm lacurile de pe Valea Oltului, din zona Arpaș și Avrig. În zona dealurilor s-au constituit acumulari pentru irigații, prevenirea inundațiilor sau creșterea peștelui la Răcurea, Brădeni, Ighiș, Mag, Săcel, Visa (obăștie).

Sunt importante lacurile sărate din Ocna Sibiului formate, în locul vechilor saline și care folosesc scopurilor terapeutice.

Clima

În ceea ce privește județul Sibiu, vom preciza că aici predomină un climat temperat continental, de nuanță central europeană, cu ierni moderate și veri răscoase. Datorită reliefului fragmentat și cu trăsături locale variabile, și factorii climatici înregistrează valori foarte diferite și se constituie în etaje climatice distincte, corespunzătoare marilor unități de relief: munți, dealuri și depresiuni. Principalele elemente ce caracterizează climatul stăciunilor forestiere sunt: temperatura sau regimul termic; precipitațiile sau regimul pluviometric; vântul sau regimul eolian. Temperatura în județul Sibiu, temperaturile medii anuale înregistrează valori cuprinse între 9°C, în Depresiunea Apoldului, -2°C în Muncii Făgăraș și Ocna Cindrel. Ele sunt mai coborâte decât în cinurile învecinate de la sud și vest, în condiții similare de altitudine. Distribuția temperaturilor este strâns legată de influența reliefului sau se manifestă în mod diferit de la un sezon la altul și chiar de la o lună la alta. Depresiunea Făgărașului bunăoară înregistrează cele mai scăzute temperaturi iarna, datorită localizării frecvente de aer rece. În lunile ianuarie și februarie se înregistrează frecvente inversiuni termice, determinate de staționarea aerului rece în depresiuni și a producerii înșelătorii pe platouri sau culmi mai înalte.

În ceea ce privește vegetația forestieră, evoluția și desfurarea temperaturilor determină declanșarea sau încheierea vegetației, producerea gerurilor primare (20 și 25.IV.) sau a celor timpurii de toamnă (10 și 15.X.) cu influențe negative asupra plantelor: înghețarea sau degerarea lujerilor, uscarea frunzelor, descălcarea puieților și pepinierilor, formarea inimii de ger ș.a. În locurile unde se formează așchile și gerurile datorită staționării aerului rece, vegetația are de suferit și trebuie avute în vedere speciile care sunt cele mai expuse. Precipitațiile în cadrul teritoriului ocupat de pădure, precipitațiile anuale înregistrează valori între 568 mm (Șeica Mare) și 1000 mm în bazinul superior al Văii Sadului. Volumul lor scade de la sud spre nord, în raport direct cu coborârea generală a reliefului dar și de la est la vest, în funcție de condițiile locale orografice și de deplasarea aerului. În ceea ce privește distribuția lor, în cursul anului, se constată o concentrare în timpul verii, peste două cincimi din total, în special în lunile iunie și iulie, astfel că sezonul de vegetație este destul de bine susținut. În perioada de vară ploile au caracter de avers, cu cantități mari de apă în intervale de timp scurte. Cele mai puține precipitații cad în lunile februarie, ianuarie și decembrie. În regiunea de munte precipitațiile solide se produc pe parcursul a zece luni din an iar la coline iarna cine din noiembrie până în aprilie. Pădurea influențează precipitațiile care cad asupra ei prin durată de reținere și scurgere, regimul de umiditate din interior ș.a.

Vântul în județul Sibiu, circulația maselor de aer este predominant dinspre nord-est. În zona montană vânturi din direcția N și NV au produs însemnate doborâșuri în arborete pure de molid. Prezența lor se face simțit, cu deosebire în porțile înalte și larg deschise. De asemenea relieful terenului poate influența direcția vântului și determina instalarea anumitor forme de vegetație. Din coridorul mai larg al văii Mureșului bate un vânt denumit „Moro-anulă”. În Depresiunea Sibiului cel mai frecvent bate Vântul Mare, care vine dinspre munte și contribuie la topirea zăpezii. Cu totul izolat se mai semnalează și prezența Oltecului, Crivului și Austrului. Local, vânturile calde care topesc zăpezile, poartă denumiri ca „Boarea Râșului” (Gura Râșului), „Gureanu” (Avrig) etc.

În

Formații forestiere și tipuri de pădure

Principalele formații forestiere și tipuri de pădure caracteristice condițiilor stacionale ale județului Sibiu, vor fi prezentate în descrierea lor altitudinală pe principalele componente. În cuprinsul zonei forestiere montane se diferențiază existența a 3 subzone de vegetație. Subzona molidului - este localizată în partea superioară a pădurilor și constituie în multe cazuri, limita forestieră către golul alpin. Ele formează o fâșie compactă situată imediat sub râștile subalpine, continuă sau întreruptă, care se întinde altitudinal între 1850 și 900 m. Sub aspectul compoziției speciilor, predomină molidul, care formează arborete pure pe suprafețe foarte mari. În mod sporadic apare scorușul, paltinul de munte sau salcia de prească. Arbuștii și ei pucini, sunt reprezentați prin socul roșu, caprifoiul, cununica, tulichina etc., plantele ierboase sunt reprezentate prin: Oxalis acetosella, Soldanella Montana, Homogyne alpina, Luzula sylvatica, ferigi, mușchi etc. La limita inferioară, molidurile se întrepătrund cu bradul sau fagul, iar pe lângă acestea cu aninul alb (Muncii Fagului). Principalele tipuri de pădure în această subzonă sunt: - molidul de limită, de stâncărie sau de soluri scheletice; - molidul cu mușchi verzi; - molidul cu Vaccinium, Oxalis, Luzula sylvatica etc.; - molidul normal cu floră de mull etc.

Subzona pădurilor de amestec de molid, brad și fag se localizează de regulă sub cel al molidurilor pure și se întinde altitudinal între 800 și 1300 m, uneori chiar la 1400 m. În compoziția lor, în partea superioară amestecul are loc între molid și fag sau molid și larice (mai rar) iar mai jos între brad și fag sau între molid, brad și fag, în proporții foarte variate. Cele mai frecvente tipuri de pădure sunt: - molidetoasă fagete normale, cu Luzula, Oxalis, Vaccinium etc.; - amestecuri de molid, fag și brad cu Festuca, floră de mull sau de stâncărie; - molidetoasă bradete cu floră de mull; - bradete fagete cu Festuca sylvatica, Luzula, Vaccinium, de stâncărie sau pe soluri scheletice; - fagete montane cu Luzula, Vaccinium, Festuca, Carex etc.; - aniniuri pe soluri glezate sau anin alb pe aluviuni: - molidetoasă laricetă (în bazinul Bășleia). Subzona fagetele montane este constituită din arborete pure căte și din amestecuri cu alte specii (în special cu rășinoase). Arboretele pure de fag din această subzonă au o amplitudine ecologică mare și se întind în cadrul a trei subzone de vegetație: moliduri, amestecuri de rășinoase și foioase și fagete propriu zise. Altitudinal ele se întind de la poalele muncilor la cca. 700 m și până la 1200 sau chiar 1300 m. În anumite stadii fagul participă la constituirea vegetației forestiere de limită, atât în partea superioară cât și inferioară. Specia predominantă este fagul (Fagus sylvatica) la care se mai asociază în proporții reduse sau diseminat paltinul de munte, teiul, frasinul, carpenul, gorunul sau bradul (uneori sorbul). Principalele tipuri de pădure în această subzonă sunt: - fagete normale cu floră de mull (cele mai productive); - fagete montane cu Rubus hirtus; - fagete montane pe soluri scheletice de stâncărie, de eroziune, etc.; - fagete montane cu Luzula, Festuca, Vaccinium etc.; - fagete cîmpinești; - anin negru pe aluviuni (sau anin alb) etc.

Vegetația forestieră de dealuri și podiuri este predominantă de prezența cvercineelor care constituie arborete pure sau în amestec, atât în partea superioară a speciilor de stejar, dar mai ales cu alte specii de foioase sub forma leaurilor: cu fag, carpen, tei, ulm, paltin, cireș, frasin, plop, mesteacăn etc., cuprinzând următoarele subzone: Subzona fagetele de dealuri este constituită în general din fagete pure, cu anumite interferențe de specii, în punctele de contact cu alte formații forestiere. În componența pădurilor se mai întănesc gorunul, carpenul, teiul, paltinul, frasinul, plopul, mesteacănul etc. În subzona gorunetelor și a leaurilor cu gorun, gorunul reprezintă specia cea mai răspândită. El constituie arborete pure, amestecuri cu stejar sau cu alte specii de foioase, sub forma leaurilor în care mai participă carpenul, fagul, jugastrul, teiul, frasinul, paltinul, cireșul, plopul, mesteacănul etc. Pădurile, de gorun „pure sau în amestec” sunt destul de dispersate și sunt înconjurate de terenuri agricole, mai rar de alte formații forestiere. În

În aceste condiții se pot distinge câteva tipuri mai reprezentative:

În - gorunete și leauri situate la altitudini peste 650 m, pe versanți abrupti, stâncos, pe soluri superficiale, în condiții grele de vegetație, cu floră acidofilă și productivitate inferioară, gorunete cu arbuști pitici acidofili, gorunete de stâncărie cu Luzula, gorunete de coastă cu graminee, Luzula, Festuca etc. (cele menționate peste 700 m); - gorunete situate pe

platouri sau în depresiunile de la poalele muncilor, la altitudini de 4-600 m, formate din arborete de gorun cu flor de mull, goruneto-f gete cu flor de mull, leau de deal cu gorun și fag, gorunete cu c rpinic , Luzula, Festuca, graminee, Carex etc. de productivitate mijlocie și superioară ; - gorunete de podi, instalate pe versanci cu pante moderate, pe coame sau platouri, la altitudini de 380-600 m, care realizează productivități superioare: gorunete cu flor de mull, goruneto-f gete cu flor de mull, leau de deal cu gorun și fag, gorunete pe sol rendzinic, goruneto-stej rete, gorunete de coast cu graminee, Luzula, Festuca, Carex etc., leau de deal de gorun și stejar etc.

În această subzonă se întâlnesc și cele mai multe arborete derivate de carpen. Subzona stej retelor și a leaurilor cu stejar ocup suprafețe restrânse din fondul forestier al judecului: În componența stej retelor pure (stejarul pedunculat) mai participă în mod diseminat gorunul (la limita superioară), carpenul, teiul, cireșul, frasinul, paltinul, plopul, mestec nălbău, jugastrul etc.

Principalele tipuri de păduri dure mai frecvente în această subzonă sunt următoarele:

1. Stejar de terasă joasă și lunci, de coastă , platouri, stej rete pure etc.

2. Leau de stejar, stejereto-goruneto-leau de productivitate superioară , leaul de deal cu stejar pedunculat etc.

Formații forestiere extrazonale. În cadrul fondului forestier sibiuan întâlnim numeroase cazuri când sub influența unor condiții stacionale locale (sol, climă , relief etc.) în arealul sau subzona unor păduri dure, se instalează grupat sau în amestec și unele tipuri specifice altor subzone forestiere. Numeroase inversiuni dintre etajele de vegetație, multe dintre ele amintite anterior, între gorunete și f gete sau între diferite specii de amestec, uneori fără o explicație aparentă , se regăsesc în multe cazuri în pădurile noastre.

Aceste situații iau aspectul unor mozaicuri de păduri dure, ca expresie a complexității și varietății condițiilor stacionale locale.

Dintre acestea amintim: - leaurile de ceret de deal cu gorun (O.S. Sibiu); - amestecuri de gârnic , cer și gorun pe soluri scheletate de productivitate inferioară (O.S. Mediaș, Sibiu); - arborete pure de stejar pufos sau amestecuri cu gorunul (Ocolul Mediaș pe cale de dispariție datorită efectului distructiv al poluării industriale de la Copșa Mică). Se mai menționează dispersate în UP XI, Petiș (O.S. Mediaș); - arborete de mojdrean pe anumite versanți însorici, cu sau fără stâncă la suprafață .

Formațiile forestiere relictate sunt reprezentate printr-un număr restrâns de specii, retrase în anumite stacțiuni unde au scăpat de concurența celorlalte specii, mai bine adaptate din punct de vedere ecologic. Ele amintesc, probabil, de existența unor arborete care ocupau arii mult mai întinse altădată , corespunzătoare altor condiții stacionale. Dintre acestea amintim: - formațiile de zămbru, cembretele (Pinus cembra) care se mai menționează în Muncii Cindrel, în jurul cldrii glaciare a lezului Mare, în etajul subalpin la aproape 1900 m unde ocupă cca 1 ha, fiind în amestec cu molidul din rarițele sub-alpine (6 Pi.c., 4 Mo). - formații de larice localizate în bazinul Vii Bălelea în amestec intim cu molidul (subzona Molidului) la altitudini de 1200 m pe versanți sud-vestici (în UP. V. Bălelea ua. 12 E, în vârsta de 80 ani), sau sub forma unor insule la Ocolul silvic Avrig (UP.II Porumbacu, ua. 74, 75 și 105).- formații de tis (Taxus baccata) se găsesc în Muncii Fărașului, în bazinul Vii Porumbacului.

Formacii forestiere intrazonale se instalează în câteva subzone sau etaje, și sunt localizate de regulă în luncile râurilor. Ele sunt influențate totuși de formacii zonale prin speciile participante în alcătuirea lor altitudinală. Dacă ocupă suprafețe prea mari în fondul forestier, aceste formacii se întindesc în luncile râurilor de la munte și dealuri ca și voaie reprezentate prin: - anin alb pe aluviuni nisipoase sau grohotiuri (uneori apare și mesteacul); - anin negru pe aluviuni; - amestecuri de anin cu plop și specii mai rare cu alte specii se află în lungul pârâielor, deseori înconjurate de terenuri agricole.